

XXV
Camstrup

III

Sidste Tre-Minde

Oder

Den i Livet

Høyt-Renomerede,

I Døden

Høyt-savnede Mand!

Sal. OLE CAMSTRUP,

Hvis Efterladte Jordiske Levninger
blev besordret til Sit Hvile-Sted i Bergens Nye-Kirke
den 5te Februar. 1762.

Et dette efter Anmodning

af

Fornemme Venner

opsadt,

Og

med hiertelig Condolation fremsendt

til

Sørge-Huusset

af en

Wen.

B E R G E N,

Trykt hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

1838.

ræder nu, I Musæ Nie!
 Kand I ander vel end grade
 For den Mand vi seer at træde
 Frem paa Dødens sorte Stie.

Skynder eder hastig op,
 I bedrøvede Matroner!
 Hyl, skriger Sørge = Toner
 Fra Parnass' Bierge = Top,

At den lærde Verden kand
 Udaf eders Sørge = Stemme,
 Til all Bished strax fornemme
BERGENS Store Skialdre = Mand

Bludselig bort fra os gif,
 Og skal legges hen i Støvet,
 Mangen Siel blev saart bedrøvet,
 Da han Dødens Budskab fik.

Helicon forandre du
 Og dit Vand til salte Taare,
 Da den legges skal paa Baare,
 Som ey dig besøger nu.

Ach! den Mand, den Mand er død,
 Som man ofte saae at stande
 Ved din Kildes klare Bænde,
 For at giøre Pennen blød.

Orpheus! din Liire heng
 Op paa Bæggen, spil ey meere
 Lær at grade, det er bedre,
 All slags Lystighed bortsleng.

Kiøbenhavns Accademie
 Græd for du ey bedre skønnet,
 Og den Mands Meriter lennet!
 Græd og Bergens Clerecie!

Byen, Stiftet gierne kand
 Mange brave Mand fremvise,
 Som har Aarsag til at prise
 For sin Lærdom denne Mand.

Af Hans Lærde Tindinger
Flød den Viisdom, som har gavnet
Heele Landet, og blir savnet,
Nu Han fra os borte er.

Græder alt hvad græde kand,
Og med Taarer Dyne vaske,
Naar man seer den rare Aske
Af den Vel=fortiente Mand.

Kom man udi Sørge=Huus,
Hvor det sort og mørkt mon være,
Saae man CAMSTRUP med stor Vre,
Der at skinne, som et Ljus.

Den, som har Hans Lig=Vers læst,
Seer Hans Hulen, Suk og Klage
Strax paa Dørren kunde jage,
Som Poet, ja som en Prest.

Var man blandt de Reylende,
Skulde man Ham strax forneemme,
Som med sin Poetisch Stemme
Brude=Parret pyntede.

Naar Monarcher kom til os,
Saae man Ham sin Pen at bløde,
Og dem strax at gaac i Møde,
For at vise deres Roes.

Byens Lærd, og Landets Savn
Bidste Han ret om at siunge,
Og altsammen med sin Tunge
Kunde give rette Raad.

Alt Apelles kunde ey
Med sin Pensel saa afmale,
Naar han hørte CAMSTRUP tale,
Maatte Han strax gaac sin Bey.

Cicero i Hælen tit
Denne Lærde Mand Han traæde,
Naar han løb, Han ham dog naæde,
Og fik til at standse lidt!

Eels Homerus bange blev,
Naar han hørde CAMSTRUP komme
Tænkte han, nu er det omme
Med alt, hvad jeg fordum skrev.

Snart Afgrundens Dybheder
Denne Mand os kunde lære,
Skaberen til Roes og Vre,
Ofte var Hans Tanker der.

Snart paa Fløy=Fields Bierge=Top,
Snart paa Uldrichs høye Linde
Skulde man vor CAMSTRUP finde,
Som i Hast sig klavret op.

Firmamentets store Pragt
Han betragtet, Jordens Vre,
Paa Jord=kloden hvad mon være
Klædde Han i rette Dragt.

Skulde Han da klædes af,
Og ey Klædning efterblive,
Som den Mand dog Roes Land give,
Naar Han lagt er i sin Grav.

Han, som strøede Blomster paa
Manges Grav, bør billig have
Saadan Krands, vi vil tillave,
Der skal til Hans Minde staae.

Han til Himlens høye Boe
Sig med høye Tanker dristet,
Og ret hemmelig udlistet
Kundskab om den søde Røe

Og den evig Salighed,
De Udvalde hisset nyder,
Som for Lammets Stoel sig fryder,
Og blandt Engle have Sted.

Da saae Han, det ey var værd
Paa sin Lærdom her at stoel,
Men sig gav i høye Skoel,
For at blive Himmel-lærd.

Poesiens rette Pragt
Han der maatte strax fornemme,
Den fik Fynd ved Engle-Stemme,
Den var klæd i anden Dragt.

Cherubiners listig Sang,
Som bred ud fra alle Kanter
Af de himmelsk' Musicanter
Gav den allerbeste Klang.

Da vor CAMSTRUP merket det,
Nye Musiq' han strax istemte
Med den Skare og forglemte,
Han i Verden var Poet.

Græder ey / I Sørge-Venner!
Den Afdøde det ey tienner;
Tank paa Glæden Han nu har
Udi Eye / lar at blive
Himmel-sindet her i Live
Himmel-Sted I da vist faaer.

